

8 Μάρτη 2025, Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΟΥ

Στη φετινή 8η Μάρτη, Παγκόσμια Ημέρα των Γυναικών και ημέρα-ορόσημο αγώνα και διεκδίκησης στην Ελλάδα και στον κόσμο, θέλουμε να υπερασπιστούμε τη ζωή σε κάθε της όψη. Εμπνεόμενες από τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα για το έγκλημα των Τεμπών, που ανέδειξαν τη συλλογική οργή για τα κρατικά εγκλήματα και την επιτακτική επιθυμία για δικαιοσύνη, τιμούμε και συνεχίζουμε τους διαχρονικούς αγώνες του φεμινιστικού κινήματος για την υπεράσπιση της ζωής και ελευθερίας των καταπιεσμένων, φτωχών και ευάλωτων σε όλη τη Γη.

Στον απόηχο μίας χρονιάς, βαμμένης με αίμα από τις θανατοπολιτικές των κερδών και των πολέμων, είμαστε περισσότερο εξαγριωμένες και σε επαγρύπνηση παρά ποτέ. Από τη γενοκτονία που για 15 μήνες διέπραττε το Ισραήλ κατά του παλαιστινιακού λαού μέχρι τη βία που ζούμε κάθε μέρα εδώ, στην «πολιτισμένη» Δύση, έχουμε φεμινιστικό και ιστορικό καθήκον να βρεθούμε συλλογικά στον δημόσιο χώρο, ερχόμενες σε ευθεία σύγκρουση με ό,τι μας καταπιέζει και μας στερεί το «οξυγόνο», διεκδικώντας όσα μας ανήκουν.

Με κεντρικό σύνθημα το «Δικαίωμά μου», την 8η Μάρτη 2025 θέλουμε να βρεθούμε ενωμένες μαζικά στο δρόμο, υπερασπιζόμενες το δικαίωμά μας σε μία αξιοβίωτη ζωή για όλες μας.

Γιατί είναι «Δικαίωμά μου».

Η 8Μ είναι η δική μας υπόθεση, είμαστε εμείς, μέσα από τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας που θα την συν-διαμορφώσουμε. Γιορτάζουμε τη μοναδικότητα της καθεμίας από εμάς, θεωρώντας τις πολλαπλές διαφορές μας ό,τι πολυτιμότερο έχουμε απέναντι στην μονολιθική και ενιαία ύπαρξη του συστήματος που μας καταπιέζει. Μεταφράζουμε το ατομικό σε συλλογικό και το προσωπικό σε πολιτικό, επιθυμώντας στις 8Μ να είμαστε όλες εκεί, ανεξαρτήτως καταγωγής, έμφυλης ταυτότητας και σεξουαλικότητας, θυμίζοντας σε όσους «ξεχνούν» τα κεκτημένα και «αυτονόητα» δικαιώματά μας, πως δεν τους οφείλουμε καμία εξήγηση για το ποιες είμαστε και πώς θέλουμε να ζήσουμε.

Γιατί «δεν υπάρχει μεγαλύτερη ασφάλεια από την ειρήνη».

Στις 8Μ, θέλουμε να φωνάξουμε δυνατά την παραπάνω φράση, συνεχίζοντας το νήμα της φεμινιστικής αντίστασης στον πόλεμο. Από τη Ρόζα Λούξεμπουργκ, τις γυναικείς ανθρωποαλυσίδες στο Greenham Common ενάντια στα πυρηνικά, μέχρι το φεμινιστικό αντιπολεμικό маниφέστο του 2022 ενάντια στην εισβολή στην Ουκρανία και το κύμα φεμινιστικής αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη όλων των προηγούμενων μηνών, οι αγωνιζόμενες γυναίκες πάντοτε **βρίσκονται** απέναντι στην

ιμπεριαλιστική-αποικιοκρατική και πατριαρχική βία που ασκείται σε βάρος λαών, συνόρων και σωμάτων.

Ξέρουμε ότι οι διαρκείς πόλεμοι ανέκαθεν εξυπηρετούσαν τους ανταγωνισμούς και τα συμφέροντα των ισχυρών, που αντλούν υπερκέρδη από την βιομηχανία όπλων, την εκμετάλλευση και την καταστροφή. Γι' αυτό πιστεύουμε ότι ο αγώνας μας ενάντια στην πατριαρχία είναι άρρηκτα δεμένος με τον αγώνα κατά της στρατιωτικοποίησης και του милитарισμού. Αγωνιζόμαστε για να μπει φρένο στις υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες, στις «κούρσες» εξοπλισμών που φέρνουν όλο και πιο κοντά μας τη φρίκη του πολέμου, αλλά και επιβάλλονται σε βάρος των αναγκών μας. Την ώρα που δισεκατομμύρια του κρατικού προϋπολογισμού δίνονται για όπλα και φρεγάτες, οι δομές στήριξης κακοποιημένων γυναικών και ατόμων είναι ελάχιστες και υπολειμματούχες χωρίς υποδομές και προσωπικό, οι κοινωνικές υπηρεσίες φροντίδας (παιδικοί σταθμοί, γηροκομεία, κ.ά.) είναι ανύπαρκτες, η δημόσια υγεία και παιδεία καταρρέουν λόγω της υποχρηματοδότησης. Σε αυτή την «οικονομία των όπλων», που μας καταδικάζει σε θάνατο και οδύνη, αντιτάσσουμε την οικονομία των αναγκών μας και το αίτημα του αφοπλισμού. **Παλεύουμε** για έναν διαθεματικό/συμπεριληπτικό φεμινισμό και αγωνιζόμαστε, με όσες δυνάμεις έχουμε, για έναν άλλο κόσμο αλληλεγγύης, συνύπαρξης και ειρήνης των λαών, δίκαιο και ισότιμο, απαλλαγμένο από τις αξίες του κέρδους και της βίας των ισχυρών.

Γιατί «το δρόμο δείχνει η Παλαιστίνη»

Ο παλαιστινιακός λαός, στις 19 Γενάρη, κατάφερε μια πολύ μεγάλη νίκη και εμείς νιώσαμε ανακούφιση μετά από καιρό μαζί με τις παλαιστίνιες αδελφές και **αδέλφια** μας. Όλους αυτούς τους μήνες της γενοκτονίας σταθήκαμε στη σωστή πλευρά της ιστορίας, φωνάζοντας «Όχι στο όνομα μας». Όμως τίποτα δεν έχει τελειώσει, αγωνιούμε για την επισφάλεια αυτής της εκεχειρίας, αφού ξέρουμε ότι το Ισραηλινό κράτος-εγκληματίας, που έχει βασίσει την ίδια την ύπαρξή του στην παράνομη κατοχή της παλαιστινιακής γης και την καταπίεση των Παλαιστινίων, δε θα εγκαταλείψει τα επεκτατικά του σχέδια εθνοκάθαρσης, ενώ για την ίδια τη Δύση ο έλεγχος των παλαιστινιακών εδαφών αποτελούσε και αποτελεί μέσο για την επίτευξη των νεοαποικιακών της συμφερόντων. Καταδικάζουμε τόσο τα δυτικά αφηγήματα των κυβερνήσεων-αρωγών του δολοφονικού Ισραήλ περί «ασφάλειας» και «αυτοάμυνας», όσο και το ροζ ξέπλυμα στο όνομά μας. Τασσόμαστε, εξ ολοκλήρου στο πλευρό των παλαιστίνιων και όλων των γυναικών που μάχονται για τη γη και την ελευθερία τους μέχρι την πλήρη δικαίωση του αγώνα τους.

Γιατί «είναι δική ΜΑΣ υπόθεση».

Στις 8Μ, καταδικάζουμε συνολικά τη θανατοπολιτική των κερδών ενάντια στην ζωή. Καταδικάζουμε την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων που μετατρέπει τα δημόσια αγαθά (μεταφορές, υγεία, παιδεία, ενέργεια, κ.ά.) σε εμπορεύματα και αποκλείει την πρόσβαση των φτωχών και ευάλωτων σε αυτά. Καταδικάζουμε την πολιτική της διάλυσης του κοινωνικού κράτους, των δημόσιων υποδομών και υπηρεσιών, που μας οδηγεί στον θάνατο στα τραίνα, τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες, χωρίς κρεβάτι στα νοσοκομεία, αλλά και χωρίς πρόσβαση σε ξενώνα φιλοξενίας όταν θέλουμε να προστατευτούμε

από την έμφυλη βία (καταλήγοντας να δολοφονούμαστε έξω από τα αστυνομικά τμήματα, όπως η Κυριακή Γρίβα). Αγωνιζόμαστε για να (ξανα)είναι δημόσια όλα τα κοινωνικά και ζωτικά αγαθά, για ποιοτικές, καθολικά προσβάσιμες υπηρεσίες και υποδομές υπέρ των αναγκών του λαού, απέναντι στις λογικές της αγοράς.

Σε μία κοινωνία διευρυνόμενης φτωχοποίησης, που οι μισθοί συρρικνώνονται και η εργασία εντατικοποιείται, φωνάζουμε όχι στην επισφάλεια και στην καθημερινή εργασιακή μας υποτίμηση. Όλα αυτά τα χρόνια, πολιτικές λιτότητας και απορρύθμισης των εργασιακών δικαιωμάτων –όπως η κατάργηση του 8ώρου, η ευέλικτη εργασία και η αποδυνάμωση των συλλογικών συμβάσεων– έχουν επιδεινώσει την κατάσταση, με εμάς να πληρώνουμε το μεγαλύτερο τίμημα, εργάτριες στην εργασία και το σπίτι. Βρισκόμαστε πολλαπλά εκτεθειμένες στην ανεργία, στην ελαστική, υποαμειβόμενη εργασία, στην επισφάλεια, αλλά και στην έμφυλη βία και την παρενόχληση **στους χώρους εργασίας**. Γι' αυτό μαζί με τα σωματεία και τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος, παλεύουμε για ισότητα στην εργασία με δικαιώματα και αξιοπρέπεια, χωρίς βία και διακρίσεις, για χώρους δουλειάς ασφαλείς για καθεμία και καθένα μας. Διεκδικούμε πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς ενάντια στην ακρίβεια, μέτρα για την αντιμετώπιση της ανεργίας (που πλήττει πολλαπλά γυναίκες και ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα), εξάλειψη των διακρίσεων, της έμφυλης βίας και παρενόχλησης στην εργασία.

Η πλήρης κατάλυση του κοινωνικού κράτους αυξάνει το βάρος της φροντίδας που επωμίζονται οι γυναίκες εντός της οικογένειας. Η καθημερινή φροντίδα του νοικοκυριού, των παιδιών, ηλικιωμένων, αρρώστων, κοκ. μετακυλιέται εξ ολοκλήρου στην απλήρωτη και εθελοντική εργασία μας, δεσμεύοντας το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου μας. «Δεν γεννιέται κανείς φορέας φροντίδας, αλλά γίνεται», μας λέει η φεμινίστρια Joan Tronto. Η φροντίδα παρουσιάζεται ως «γυναικείο νοιάξιμο» και «φυσική αποστολή» μας, για να μπορεί η κοινωνία και οικονομία να συνεχίζει να δουλεύει και να παράγει «σαν καλοκουρδισμένη μηχανή», χωρίς το κράτος να δίνει ούτε ένα ευρώ για την κοινωνική μέριμνα.

Μέσα από τους φεμινιστικούς αγώνες, διεκδικούμε μια κοινωνία, **στην οποία** η εργασία φροντίδας θα αναγνωρίζεται, θα αμείβεται και δεν θα αποτελεί εργαλείο έμφυλης, ταξικής εκμετάλλευσης. **Μια κοινωνία στην οποία** όλες μας, εργάτριες, άνεργες και μετανάστριες δεν θα εγκλωβιζόμαστε στα σπίτια των κακοποιητών μας. Απαιτούμε ο φαύλος κύκλος της βίας να σπάσει.

Γιατί «είναι δικά μας σώματα».

Στις 8Μ, υπερασπίζουμε το δικαίωμά μας στην αυτοδιάθεση των σωμάτων μας, που κερδίσαμε με μαζικούς φεμινιστικούς αγώνες και εναντιωνόμαστε σε κάθε ακροδεξιά και μισογύνικη ρητορική, που υποσκάπτει την αυτονομία μας, την σεξουαλικότητα μας και τα αναπαραγωγικά μας δικαιώματα. Εξοργιζόμαστε με τους βιολογικούς ντετερμινισμούς της alt-right ατζέντας που αποσκοπεί να ορίσει τα σώματά μας, το δόγμα «Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια» που διαιωνίζει σκοταδιστικές ρητορείες, θέτοντας **τα κερτημένα δικαιώματά μας υπό αμφισβήτηση**. Δεν θα τα καταφέρουν, θα κάνουμε ό,τι θέλουμε.

Λέμε «OXI ME TA DIKA MAS ΣΩΜΑΤΑ» και διεκδικούμε την υπεράσπιση των ζωών μας ενάντια στην έμφυλη βία σε κάθε της μορφή. Ήδη, στην Ελλάδα κατά τον δεύτερο μήνα του 2025 μετράμε τη 2η

γυναικοκτονία και το 2024 καταγράφηκαν επισήμως 17 γυναικοκτονίες. Παλεύουμε ενάντια στην ανυπαρξία δομών στήριξης, στη διάλυση των υπηρεσιών κοινωνικής φροντίδας, στην ανεπάρκεια του νομικού πλαισίου, στη δικαστική ατιμωρησία, στη συγκάλυψη των δραστών έμφυλων εγκλημάτων και στην ενοχοποίηση των θυμάτων. Θέλουμε και απαιτούμε τη νομική αναγνώριση του όρου "γυναικοκτονία", τη δημιουργία ενός επίσημου μηχανισμού καταγραφής γυναικοκτονιών και περιστατικών έμφυλης βίας, την ύπαρξη κέντρων φιλοξενίας σε κάθε γειτονιά, με επαρκείς θέσεις, υποδομές και προσωπικό, που θα υποδέχονται τα θύματα έμφυλης βίας και θα τα συνδράμουν στη διαδικασία της καταγγελίας, την άμεση παροχή δωρεάν ψυχολογικής στήριξης και νομική βοήθειας, μέτρα οικονομικής στήριξης των κακοποιημένων γυναικών από το κράτος: πλήρες επίδομα στέγης, μισθό, άδειες μετ' αποδοχών, εύρεση και διασφάλιση θέσεων εργασίας. Θέλουμε και απαιτούμε Δικαιοσύνη για τις επιζώσες, τα θύματα και τις οικογένειές τους.

Είμαστε ρεαλίστριες και πιστεύουμε, ότι θα καταφέρουμε μέσα από τους συλλογικούς μας αγώνες, να συν-κατασκευάσουμε έναν κόσμο που η έμφυλη βία θα φαντάζει αδύνατη και θα μας ενώνουν κυρίως οι γιορτές, παρά ο θάνατος.

Καλούμε όλες τις γυναίκες, τις θηλυκότητες, τη ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητα, κάθε ευαισθητοποιημένο εργαζόμενο και νεολαίο, τα σωματεία και τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος, κοινωνικές συλλογικότητες, φορείς και οργανώσεις [να συμμετέχουμε ενεργά στη φεμινιστική πορεία της 8Μ στις 12μμ](#), να συντονιστούμε με τις αδερφές μας από όλο τον κόσμο και να βροντοφωνάξουμε όλες μαζί για το δικαίωμά μας να ζούμε ελεύθερες από την πατριαρχική και κρατική βαναυσότητα, από τη φτώχεια και τον θεσμικό σεξισμό, από τη διάλυση των εργασιακών μας κεκτημένων. Εξεγειρόμαστε ενάντια στην παγκόσμια πολεμική μηχανή, η οποία συνεχίζει να σκοτώνει, να καταστρέφει και να εκμεταλλεύεται, με όπλο τον έκκεντρο, διασυννοριακό και διαθεματικό φεμινισμό μας.

Σε έναν κόσμο που μας θέλει διασπασμένες, εμείς θα απαντάμε με ενότητα όλων των καταπιεσμένων. Σε μια συγκυρία που επιχειρεί να επιβάλει τη σιωπή, εμείς θα μιλάμε δυνατά. Δεν ανεχόμαστε άλλο τις νεοφιλελεύθερες αφηγήσεις που προσπαθούν να μετατρέψουν τα δικαιώματά μας σε προνόμια. Αντ' αυτού φωνάζουμε με όσο «φεμινιστικό οξυγόνο» έχουμε:

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΟΥ.